

Перша колонка номера

ЧАСОМ молодій людині адресують нарікання, що вона не вміє змістовно провести своє дозвілля, вільний від роботи час витрачає нецікаво. І тоді чуєш відповідь:

— Не будуть же всі в «Ятрані». А в гімнастичну секцію мене не беруть, — кажуть, що майстра з мене не буде. Та й набір туди давно припинили. То що ж мені залишилось робити?

Що робити, чим зайнятися дівчині чи хлопцеві після закінчення робочої зміни в цеху? Таке запитання можна почути в Кіровограді нерідко. Подібне і в тих, кому дружинники роблять на вулиці зауваження, намагаючись вгамувати бешкетників, такі відповіді і від тих, хто по кілька разів завертає до винного бару. А то ще й таке:

— Нам нічого не пропонують, для

ХТО ЗАСВІТИТЬ ВОГНИК?

нас не влаштовують розваг, яких би ми хотіли. От і блукаємо.

І хоч така відповідь часто-густо безпідставна, та іноді справді в клубі, Будинку культури влаштовуються нецікаві заходи, подекуди там лише демонструються кінофільми. А перед цим — танці.

Гому до невдоволення молоді варто прислухатись. І в першу чергу комсомольським активістам. Бо саме вони мають вивчити інтереси кожної молодої людини перед тим, як взятись за організацію дозвілля юнаків і дівчат.

Зверніть увагу, як відпочивають, наприклад, робітники Побузького нікелевого комбінату. Так, тут у розкішному Палаці культури працюють гуртки художньої самодіяльності. Але в них зовсім рузьке коло молоді. Концерти, звісно, від винятку до випадку. А вихідні дні (тільки ввечері) доводиться більшості спішити на платні ганчі, які перетворюються в гушчівання серед тісноти і галасу. А в Новоолександрівському сільському клубі Новоукраїнського району молодим хліборобам затішається свій вільний час витратити в чеканні, коли аж перед початком демонстрування кінофільму відкривають в клуб двері. А що ж робити цілий недільний день, куди себе подіти, коли кіномеханік теж у вихідному?

Там, де комсомольські активісти разом з культурними діячами по-діловому вирішують цю проблему, вишукують у своїй роботі різні форми і методи організації дозвілля, старання їхні, звісно, увінчаються успіхом.

Десятки робітників Олександрійського електромеханічного заводу теж ідуть на репетиції танцювального ансамблю, драматичного гуртка, естрадного оркестру, влаштовують концерти для молоді, беруть участь у тематичних вечорах, присвячених 50-річчю утворення СРСР. В суботній день вони (і ще три чверті молодих виробничників) вирушають на свою туристську базу. Там і спортивні поєдинки, і рибальська юшка, і пісня. А тим, хто йде у відпустку, комітет комсомолу організовує далеку туристську мандрівку берегами Дніпра, в Карпати, Крим. Подібне і в Світловодському комбінаті «Дніпроенергобудіндустрія». До речі, тут місцеві культурні діячі з Палацу культури імені В. І. Леніна, пізнавши уподобання різних категорій молоді, вирішили справу в досить широкому аспекті. Якщо робітник не бажає переглянути кінофільм, його запрошують сьогодні на диспут в клубі любителів природи, пропонують розмову про музику, кличуть на літературний вечір. А ще репетиції хору, концерти вокалістів, вечорниці, вечори бальних танців, вистави ТЮСу. А в спортивному залі Палацу — теж свої відвідувачі.

У цьому руслі діють і в колгоспі імені Димитрова Вільшанського району...

Тепер рідко знайдеш людину, яка б не любила музику. Але чому не бажав вчорашній сільський хлопець (сьогодні він працює в заводському цеху) завітати у вільний час до філармонії на концерт відомого піаніста? Бо він до цього не пізнав тієї насолоди, яку приносить чарівний світ музики Бетховена, Шопена, Чайковського. А це тому, що ми не даємо послідовно і постійно про естетичне виховання молоді людини. Іншого разу ми не звертаємо уваги на те, який репертуар концерту ми пропонуємо своїм відвідувачам клубу. І ось наслідок: бідкається громадський розповсюдвач квінтів, і в художньому салоні не видно нікого.

...А нині ми відчуваємо вже подих літа. То саме пора відпочити в зеленому театрі, на березі річки, в туристському містечку, на стадіоні. Покликати за собою молодь, подбати про найкращу організацію дозвілля юнаків та дівчат — одне з невідкладних завдань комсомольських активістів, культурних діячів. Бо від того, як ми зуміємо подарувати їм настрій і бадьорість, завтра залежатиме напруга трудового дня молодого трудівника.

У ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР

Політбюро ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР розглянули повідомлення Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. БРЕЖНЕВА про підсумки радянсько-американських переговорів на найвищому рівні, цілком ці радянського народу відбувається постійне зміцнення міжнародної безпеки.

В ІНТЕРЕСАХ МИРУ І БЕЗПЕКИ

ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

31 травня в Кремлі відбулося засідання Президії Верховної Ради СРСР. Засідання відкрив Голоса Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний.

У засіданні взяли участь Генеральний секретар ЦК КПРС, член Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнев, заступники Голови Президії Верховної Ради СРСР і члени Президії Верховної Ради СРСР, голови палат Верховної Ради СРСР, інші офіційні особи.

Президія розглянула питання «Про ратифікацію Договору між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Федеративною Республікою Німеччини».

Від імені Радянського уряду виступив міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико.

Від комісії у закордонних справах палат Верховної Ради СРСР виступив голова комісії у закордонних справах Ради Союзу, член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС М. А. Суслов.

Починається обговорення. На трибуні — кандидат у члени Політбюро ЦК

КПРС, перший секретар ЦК КП Білорусії П. М. Машеров.

П. М. Машеров підтримав пропозицію про ратифікацію Президією Верховної Ради СРСР Договору між СРСР і ФРН.

Члени Президії Верховної Ради СРСР, які виступили потім, теж підтримали цю пропозицію.

Підсумки обговорення підбив М. В. Підгорний.

М. В. Підгорний зачитує текст Указу. Члени Президії Верховної Ради СРСР одноголосно приймають Указ.

Голова Президії Верховної Ради СРСР підписує Указ про ратифікацію Договору між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Федеративною Республікою Німеччини.

Отже, Договір між СРСР і ФРН ратифікований Президією Верховної Ради СРСР. Зроблено ще один важливий крок по шляху здійснення виробленої XXIV з'їздом КПРС Програми миру.

(ТАРС).

У К А З
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

ПРО РАТИФІКАЦІЮ ДОГОВОРУ МІЖ СОЮЗОМ РАДЯНСЬКИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ РЕСПУБЛІК І ФЕДЕРАТИВНОЮ РЕСПУБЛІКОЮ НІМЕЧЧИНИ

Поданий Радою Міністрів СРСР на ратифікацію Договору між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Федеративною Республікою Німеччини, підписаний у Москві 12 серпня 1970 року і схвалений комісіями в закордонних справах Ради Союзу і Ради Національностей Верховної Ради СРСР ратифікувати.

Голова Президії Верховної Ради СРСР М. ПІДГОРНИЙ.

Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.
31 травня 1972 р.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XIII
№ 67 (1547).

СУБОТА, 3 червня 1972 р.

Ціна 2 коп.

УЧНІ КІРОВОГРАДСЬКОГО КООПЕРАТИВНОГО ТЕХНІКУМУ ВІДПОДРУЖАЮТЬ НАВЧАННЯ І ВІДПОЧИНОК. ОСЬ І ПЕРШІ ДНІ ЛІТА ДЕКІЛЬКА ГРУП ЦЬОГО ЗАКЛАДУ ЗУСТРІЛИ В ТУРИСТИЧНИХ МАНДРІВКАХ. 62 ЧОЛОВІКА У ЦЬОМУ ПОХОДІ ЗДАЛИ НОРМАТИВИ КОМПЛЕКСУ ГПО З ТУРИЗМУ.
НА ФОТО: В ПОХОДІ.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Світова громадськість з глибоким задоволенням зустріла підсумки переговорів керівників Радянського Союзу з Президентом США Р. Ніксоном, які завершилися в Москві, віділяючи з цілої серії укладених у Москві угод насамперед спільний документ: «Основні взаємовідносини між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Сполученими Штатами Америки», договір про обмеження систем протиракетної оборони, тимчасову угоду про деякі заходи в галузі обмеження стратегічних наступальних озброєнь, в яких, як підкреслюють провідні політичні оглядачі, дістав відображення той принцип, що, незважаючи на великі відмінності між СРСР і США у суспільних системах та ідеології, єдиною прийнятною основою для відносин між ними може бути мирне співіснування.

Заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Держбуду СРСР Г. Т. Новиков, який очолює радянську делегацію, що перебуває в Канаді на запрошення уряду цієї країни, був прийнятий прем'єр-міністром Канади П. Е. Трюдо. в ході дальшого розвитку відносин між СРСР і Канадою.

Рада Міністрів НДР схвалила законопроект про транспортний договір між НДР і ФРН, підписаний 26 травня в Берліні.

З 1 червня в Австрії плата за електроенергію зросла на 14—24 проценти, підвищилися також ціни на пиво, побутово-господарські товари, будівельні матеріали й меблі.

Англійські залізничники величезною більшістю голосів висловилися за продовження страйку на підтримку своїх вимог про поліпшення оплати праці.

Уряд Демократичної Республіки В'єтнам і уряд Чилі вирішили встановити дипломатичні відносини між двома країнами на рівні посольств.

Всі члени комсомольсько-молодіжної групи молодотехнічної фірми колгоспу «Комуніст» Новомиргородського району підтримали заклик доярки Долінщини: надати від кожної корови по 3 тисячі кілограмів молока.

Приклад дітята беруть із своїх старших подруг: комуніста Надії Осніговської, яка минулого року пододала 5-тисячний рубіж та групамсорта Люба Мельниченко, що зобов'язалася надати від кожної корови по 3300 кілограмів молока.

На фото ліворуч: групкомсорг бригади Люба Мельниченко. Різуз — комсомолка Тамі ВАСИЛЕНКО, Тамі ТКАЧЕНКО та Люд ТИМОШЕНКО є про що послухати від Надії ОСНІГОВСЬКОЇ (крайня справа).

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

ДИПЛОМА — КРАЩИМ

Трудовники сільського господарства області беруть активну участь у Всесоюзному громадському огляді використання резервів виробництва і режиму економії. Президія ВЦРПС і бюро ЦК ВЛКСМ нагородили ряд колективів Дипломами за високі показники, досягнуті в огляді 1971 року. Цієї нагороди удостоєні колгоспи імені Ватутіна Новомиргородського, імені Карла Маркса Ульяновського, «Іскра» Олександрівського, «Дружба» Новоукраїнського, радгосп імені Розі Люксембург Бобринецького районів.

ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

«Комсомольська організація комбінату хлібопродуктів — одна з кращих у районі. Погляньте з її секретарем. Серйозний, діловий товариш». (З розмови з другим секретарем Долінського району ЛКСМУ Станіславом МИРОЩЕНКОМ).

1.

В очах майстра промашу-ла посмішка, коли з відділу кадрів прийшов до нього з папірцем цей хлопчина. «Ще один. А чи не дремене десь у Кривій Ріг, як сестри Бондаренко?». Портрет папірця, запам'ятав їм я: Микола Яценко.

— Що ж, давай знайомитися. — простягнув руку. — Анатолій Мазанюк, секретар комбінату хлібопродуктів. Постарайся залати ж статті на облік в нашу організацію.

Повачок зніякливо внісся в руку:

— Я ще... не комсомолец. — То будеш ним. Праздничные сумаша, товариш оцінюй тебе, рекомендації дадуть. Тяжко, повторю, трудиться треба старанно, на совість. Ну, і вчишся.

Ця розмова пригадалася Анатолію, коли одного квітневого вечора, після

смагле обличчя. Тримається просто, невинувато, так що через кілька хвилин розмови здається, ніби зустріч давнього знайомого товариша.

— З чого починав, питає? А з чого почав би будь-який інший секретар на мого місці? Територія комбінату хлібопродуктів розташована в двох частинах міста. Через це комсомольська організація поділяється на групу елеватора і групу гібридного заводу. Робота позмінна. В таких умовах, — розповідає Анатолій, — потрібно було перш за все добитися згуртованості, бойовистості комсомольської організації.

...Комсомольські збори. Підібрали діти, а ще такі комсомольці, котрі інше не вміли робити, посилюючи на

виконав рішення комсомольських зборів, порушували внутрішню або виробничу дисципліну — будь ласка, на комітет. Як було у випадку з Василем Христенком і Віктором Валентиром, котрі пропускати заняття, одержували низькі оцінки на курсах шоферів, куди їх послала адміністрація. Хлопців заслухали, присоромили, — допомогло. Спиратися на колективну думку, підтримку — один із принципів роботи Анатолія.

...Минула весна, а з нею і навчальний рік у вечірній школі. В ній одержують знання комсомольці Володимир Фокін, Олександр Березняков, Людмила Позднеева, Валентина Герасименко та інші. Секретар поспішно цікавиться їх навчанням. Їм сам уже немало років добуває освіту заочно: спершу в Дніпропетровському технічному училищі, а тепер — в Миколаївському технологічному інституті харчової промисловості. Вже на п'ятому курсі.

Коли я запитав Анатолія, де, на його думку, шукати витоків організаторської майстерності, він без роздумів відповів:

— У партійному керівництві. За нашою організацією закріплений член партбюро Яків Васильович Плехотний. Він бере участь в усіх наших засіданнях і зборах, дає ділові поради і пропозиції. Мене, як комуніста, який працює у комсомолі, періодично заслуховують на засіданні партбюро. І, головне, є у кого вчитися — у секретаря парторганізації Василя Федотовича Ковалю — і планування, і постановочні питання, і підходу до їх вирішення. Є такий термін у військових льотчиків: «Роби, як я!» Мені він часто пригадується, коли треба позичитися у партійного секретаря.

3.

Ділянка Анатолій повернувся з відпустки. Одним з перших прийшов до нього у сирівах Микола Яценко.

— З волейболом усе гаразд, — сказав він. — Скорудили для майданчик, сітки є, м'яч теж. Треба створити футбольну команду і починати тренуватися.

Анатолій замислювався. — Боюсь, друже, що часу на тренування не буде. Наближається гаряча пора — жнива. З футболом доведеться зачекати.

— А ми не косячи чекати? — Хто це каже? — Члени команди, двадцять нас. Форма є, бутси теж. А час для тренувань знайдеться після роботи, у вільні дні.

Скільки ж можна без футболу? — Гаразд, у комітеті подумавмо, — посміхнувся Анатолій Чабанюк. Наступний хлопець очей, Микола, але ж комсомолец з нього росте активний. Чи не це найбільше задоволення і радість для нього, комсомольського ватажка?

Це справжня творча удача — так поставити роботу, щоб кожен комсомолец відчув силу і авторитет колективу. Анатолій не любить, як то кажуть, розп'якати, вичитувати мораль. Не

А. КРЯТЕНКО, спецкор «Молодого комуніста».

м. Долінська.

„РОБИ, ЯК Я...“

робочої зміни, приймали Миколу у комсомол. Хлопця добре освоївся у колективі, непогано працює. Поступив у дев'ятий клас вечірньої школи. Любить виконувати громадські доручення — веде підшивку газет на першій ділянці, організовує волейбольні змагання. Весь цей час комсомольський секретар не випускав його з ока. І тепер в глибині душі широко радіє, що цей путний хлопчина стає членом Ленінського комсомолу. Навіть заздрісно на хвилину стало, захоплює самому таких хвилювань, такої великої радості. «Старіш, браток, — стримав свої почуття. — Пора замінити собі шукати».

Анатолій не зчує, як його думки закручували у цьому напрямку. Заміна... Надія Позднеева, член комітету, старший лаборант гібридного заводу, хороша кандидатура. Микола Бондаренко, електрик, теж член комітету, підійшов би. Хороші комсомольці, кого не візьми — Віктор Радченко, Галина Шакула, Григорій Горбенко. Ой Григорій, мабуть, підійшов би найбільше. Відмінний електрик, у комітеті відповідає за політико-виховну роботу. Він один з найстарших активістів організації, готовий до вступу в партію. Віт, обирати собі секретаря — це справа комсомольців, а поки що секретар — він, Анатолій, Отже...

— Хто за те, щоб Миколу Яценку прийняли в комсомол? Олігоголосоно. Поздоровляю, Миколо. Наступна заява — від Миколи Позднеева...

2.

З Анатолієм Чабанюком ми зустрілися в клубі комбінату. Середнього зросту, худорлявий. Енергійне, за-

невкладні особисті справи. Вони думають приблизно так: «Будь-які питання вирішуються більшістю голосів. А оскільки на зборах завжди буває більшість, то обійдеться без мене». Мабуть, це і була одна з перших маленьких перемог комсомольського секретаря, коли він довів таким, що жодне питання життя комсомольської організації без їхньої участі вирішувати не може. І, щоб переконатися в цьому, прагнув кожному звітні діло, призначати дорученнями до співробітників комсомольських справ. Зараз з 28 комсомольців немає жодного, хто б не мав постійних (і це переважно) або тимчасових доручень. Олександр Тищенко і Анатолій Микуненко — агітатори. Віктор Радченко — начальник штабу «КП». Анатолій Карпенко і Євгенія Боруца — вожаті-виробничники. Віра Ковтун — староста гуртка політосвіти.

До речі, про цей гурток. Незважаючи на складні умови, зв'язані в першу чергу з особливостями виробництва, 16 комсомольців і 2 чоловіки з числа неспівкової молоді майже завжди регулярно відвідували заняття в гуртку «Основи соціалістичної економіки». 12 травня пропагандист І. В. Максимов провів заключне заняття. А ще раніше всі молоді виробничники взяли активну участь в уроках «Дисципліна — вирішальна умова», «Сьогодні працювати продуктивніше, ніж учора», успішно склали Всесоюзний Ленінський залік.

Це справжня творча удача — так поставити роботу, щоб кожен комсомолец відчув силу і авторитет колективу. Анатолій не любить, як то кажуть, розп'якати, вичитувати мораль. Не

КОЛИ ТИ МІНЯЄШ АДРЕСУ...

Ось і став десятикласник на рік дорослішим. Підорослішали й випускники вузів і технікумів. А тому й сподіваємося, що юни цілком по-дорослому поставляться до вимог комсомольської дисципліни. Адже із майже 14 тисяч юнаків і дівчат, які закінчують цього року загальноосвітні середні школи, вузи й технікуми на Кіровоградщині, переважна більшість — комсомольці. Вони міняють адреси. І новини про цю подумку проправила комсомольська обліку.

В навчальних групах варто провести комсомольські збори, поговорити з ними про такі речі. Якщо член ВЛКСМ вибув з організації, не з'явившись на облік, несвоєчасно став на облік, він порушує дисципліну. Для оформлення прибуття йому визначається строк — 15 днів.

Випускник склав іспити, вибуває з організації. Він заходить в комітет комсомолу, там чергує, в усякому випадку повинен чергувати, секретар, його заступник або член комітету. Комсомолец повідомляє причину вибуття, нову адресу, одержує картку персонального обліку, підписану секретарем первинної організації. З цією він заєртається в сектор обліку райкому чи міському комсомолу і одержує облікову картку з відміткою про зняття з обліку.

Прибувши на нове місце роботи чи навчання, член ВЛКСМ зобов'язаний в 15-денний строк стати на облік. Для цього він з'являється в міському, районному чи в комітеті з іпрадами райкому з комсомольським квитком і обліковою картою, останню здає й одержує картку персонального обліку. Цю картку необхідно адати секретареві первинної організації, членом якої стане прибулий.

Якщо випускник з поважних причин, вибуваючи, не з'явився з обліку, він має в 15-денний строк повідомити секретаря комсомольської організації за місцем роботи чи навчання, де знаходиться його документ, і стати на тимчасовий облік в первинній організації, райкомі чи міському комсомолу.

В. ПАНАСЮК, зав. сектором обліку і статистики обкому ЛКСМУ.

ФРАНКІВЦІВ ВІТАЮТЬ РОБІТНИКИ

31 травня в приміщенні обласного музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького виставою «Ярослав Мудрий» відкрились гастролі Київського державного ордену Леніна академічного драматичного театру імені Івана Франка.

Перед початком спектаклю заступник голови Кіровоградського міськвиконкому В. І. Агафінець звернувся до колективу театру з теплим вітальним словом. Дорогих гостей вітали також токар заводу «Червона зірка» депутат Верховної Ради УРСР Л. В. Чернега та актор-аматор народного театру Палацу культури імені Жовтня В. Г. Попов.

Із схвальованими словами подяки звернувся до глядачів народна артистка СРСР,

лауреат Державних премій СРСР Н. М. Ужвій. Від імені колективу театру вона зазначила, що франківці виправдали сподівання кіровоградців і провели гастролі на високому ідейно-художньому рівні.

Після закінчення спектаклю секретар партійного комітету заводу «Червона зірка» С. С. Лівонченко від імені глядачів — трудящих підприємства — подякував акторам за чудову виставу, за насолоду. Він вручив колективу театру пам'ятну адресу заводу та його меморіальну медаль.

Перед відкриттям гастролей франківці побували на куторі Надія, де поклонились світлій пам'яті корифеїв українського народного театру.

Позавчора колектив театру зустріся з журналістами міста. Миці розповіли про свою роботу, про враження від зустрічей з кіровоградцями.

На фото: Сцена з спектаклю «Ярослав Мудрий». В ролі Ярослава — народний артист СРСР А. ГАШИНСЬКИЙ.

Фото В. КОВНАКА.

думки, відгуки, рецензії

ХТО ВИБИРАЄ ДОРОГИ?

Новий спектакль театру імені Кривоноса за п'єсою М. Зарудного «Дороги, які ми вибираємо» поставив заслужений діяч мистецтва УРСР І. В. Казанський. Герої п'єси — чесні, сміливі, красиві душою люди, які вміють по-справжньому жити, працювати, любити. Події п'єси розгортаються серед чудової української природи, в селі, де живуть красиві і щедрі люди, із своїми радощами і турботами, папками мріями юності...

У виставі є ряд колоритних образів колосників, ніби викоплених з гущі народного життя. Дуже щира Галина Софронівна (заслужена артистка УРСР Н. Ігнатівна), відданий рідному колгоспу, його голові Федір Тимофійович (заслужений артист УРСР Г. Семенов), безтурботний Мелентій Іванович Настурція (цю роль з властивою йому добротою грає Б. Ткаченко).

Але здається, що у п'єсі на перший план виходять другорядні персонажі, які не рухаються ні дії, ні сюжету. Основна ж її лінія збудована на невідповідності авторського задуму і художніми формами його відображення. Головна героїня Ярослава бунтує проти міщанських стосунків у сім'ї. Заслужена артистка УРСР С. Мартинюк, що грає Ярославу, бореться за свою героїню, прагнучи підкреслити її привабливість, напружуючи внутрішнє життя. Але смерть героїні у фіналі не емоційно впливає і тому доводиться несподівано. Більш поталанило В. Зіновієв (Павло). Актори добре передали неспіввідповідність, екзальтацію свого героя.

Микола Зарудний вводить ще один конфлікт. Двоє хлопців, — шукач легкого життя, «свободний» Валерій і урівноважений, вчений у собі Платон, — похололи одну дівчину. Вона ж надає перевагу першому. Досить нещадний у виставі Платон (артист І. Якимович). Здається, на всі моменти життя у нього є готові рішення. Його прямота дуже близька до примітивності, і він, звичайно, не спроможний привернути увагу не лише мрійливої Падівки, яку лірично грає В. Смилова, а й глядачів. Інша справа Валерій (артист В. Дзюба). Створений у гостро-сатиричному плані, образ такого собі горезвісного вундеркінда, шукача «культури життя» викликає сміх і задоволення.

Висміюючи духовне блюзнірство деяких молодих людей, п'єса, на жаль, не показала того хорошого, що є в сучасній молоді: захоплення справжньою красою, чистотою світанків, величчю наших буднів.

З усіх доріг, які нам запропонували, найбільш зрозуміла дорога театру. На ній є підйоми і несподівані повороти, але не заперечно одне — це дорога пошуків шляхів до серця глядача.

В. ФЕДОРОВА,
студентка.

м. Кіровоград.

Віктору Петровичу КИСЕЛЬОВУ йшов 14-й рік, коли він у складі 199 гвардійського полку брав участь у звільненні міст і сіл України, у тому числі Кіровограда та Новгородку від фашистських загарбників. Під час війни сні полку, піонер-воїн отримав шість урядових нагород.

Нині В. П. Кисельов працює викладачем Харківського державного інституту інженерів технічного, а у вільний час віддається літературній роботі. Одне його оповідання бувало у нас пропонуємо читачам.

У ПАМ'ЯТІ кожного ветерана спомини про війну зберігаються все життя. Він і уві сні продовжує відбивати атаки, знову падає на землю, прострілений ворожою кулею, і, зціпивши зуби, кричить, кричить, кричить...

Важкий бій запам'ятається назавжди, як братські могили, де поховані товариші по зброї, як радість Перемоги. Моя пам'ять залишила згадку про жорстокі бої під Новгородкою, де стрімкий наступ наших військ намагався зупинити танкова дивізія СС «Вікінг». Декілька днів продовжувались бої. Танкові колони фашистів наші артилери зустрічали шквальним вогнем. Били по танках прямою наводкою, закидали їх зазками гранат. Місцеві жителі та чоловіки із сусідніх сіл зі зброєю в руках допомагали піхотинцям і артилеристам відбивати атаки ворогів.

У цих боях перемогла не товща броні «тигрів», а мужність радянських солдатів і командирів. На четверту добу всі атаки противника закінчилися. Наші частини, прорвавши ворожу оборону, знову вирушили на захід.

В центрі Новгородки є беззаводний гай. Тут, січневим морозним вечором, ми холали в братській могилі своїх товаришів. Йшов траурний мітинг, а по дорозі на схід тягнулася довга колона військовополонених. Багато рожеві за захід, і десь зорісши поряд не вурвало полум'я пожежі, гриміла канонада. Над свіжою могилкою звучав наш прапорний зал салюту.

Мітинг закінчився, але ніхто з жителів села не розходився. Над могилою плакали вдовий діти, плакала мати, що втратила своїх синів за ці декілька днів кровопролитних боїв. Важкою ціною дісталася свобода.

Раптом увазі всіх привернула худенька фігура дідуса. Він вийшов із натовпу, з непокритою головою, трічі перехрестився і про щось запально заговорив. Я стояв талесю від нього і тоді нічого не почув. Бачив лише, як дідусь рукою показував кудись у поле, де загарбники хат, чорними ямами вріз, як

вісвою, була порита снігова різниця з розбитою ворожою технікою.

Через чверть століття я знову приїхав у ці місця, прийшов поклав квіти до могили, де лежать мої однополчани. У тихій закурі шепотіли своїм вітчам над могилою берези, як і тоді, після бою, а село незвідно змінилось. Воно встало з руїн і пожерищ, прикрасилося новими асфальтовими вулицями, багатопверховими будівлями, мазаними фермами. І я зрозумів: мої товариші тоді віддали життя за нову Новгородку, за щедри ниви, за той яблуневий сад, що виріс нині за селом, на землі, жорсткою пошматованій війною.

І ось знову в Новгородці зустрілися ветерани нашого полку. Стрічки вісімнадцяти бойових нагород виблискували на грудях нашого бойового командира — Івана Федоровича Жеребцова. Час поспіє його скорі, нові зморшки лягли на мужньому обличчі. Я знав майже все про його бойові подвиги. Але, як і мої однополчани, не міг навіть подумати

колиш, що він, наш рішучий і вимогливий командир, у війні хвилини між боями, на коротких привалах писав... вірші! Рідкі цих віршів створювалися як пам'ятник бойовим подвигам наших гвардійців-артилеристів, вони висіли у фронтових блокнотах після важких боїв, розташовані з втраченими бічними. Ці вірші писалися не для газет, не для публікації, а як щоденник про дні війни, про те, що було неможливо побачити у вірні штурмового військового часу.

Мені пощастило отримати маленький саморобний томик віршів. На першій сторінці командир написав: «На добру згадку бойовому товаришу по зброї, наймолодшому однополчанину...»

Вірші в книжечці були якісь напручені свої, хоча і незвичні за римою. Здавалося, що вони пахнуть порохом боїв, звучать ляганням танкових гусениць, ревом бомбардувальників, шумують залпами мінометів та вибухами бомб. Читаючи їх, я знову переживав минулі дні, згадував бойові епізоди, і знову, в котрий раз, прощаюся з бойовими побратимами, що загинули під Сталінградом, Харковим, Кишеневом, Берліном. Коли я дійшов до вірша з назвою «Новгородка», щось заставило мене збентежитись і відчувати якусь нервову напругу. Читаючи рядки, я побачив стару Новгородку, і раптом почув ті слова, що казав старий дідусь на траурному мітингу того пам'ятного січневого вечора 1944 року. Дійсно, яка велична сила поезії, коли маленький віршик зміг перенести на чверть віку назад. Мужнє серце, добру душу мав автор, бо зміг неповторно описати правду війни...

Того дня більше не читав віршів командира. Я ходив по вулицях селища, вдихався в обличчя людей, бажано зустрітися із старим дідусем, погладити його руку, підняти за квітний колосний слід, що виріс на полі бою, за нові ферми і будинки, новий Палац культури, за здійснення мрії, яку віддав життя своїм робочими руками новгородці. А вже не тоді, вказуючи рукою на згоріле, дідусь передбачав: тут виросте нове село, квітватимуть сади.

Довго ходив я вулицями Новгородки, але не зустрів дідуса. А над селищем лінула молодіжна пісня, сяяв зірками добрий травневий вечір.

В. КИСЕЛЬОВ.

Атаки без гостроти

На матч з ужгородською «Говерлою» кіровоградці дещо укріпили лінію нападу, вівши в неї молодих Котова та Беглицева. Доля зустрічі вирішилася вже в першому таймі. На п'ятій і дев'ятій хвилинах воротар гостей не зміг прийняти несилий удари В. Ступака і М. Савенкова — господарі поля повели в рахунок. Під кінець матчу ужгородці гостро контратакують. В штрафному майданчику збивають захисника гостей і суддя матчу призначає пенальті. На таблиці 2:1.

Більшість часу в другому таймі футболісти «Зірки» провели на половині поля гостей. Але атаки господарів поля не мали гостроти, футболісти швидко втрачали м'яч, до того ж форварди не могли розпорядитися ним, перебуваючи у вигідних позиціях перед воротами.

Лідери зберігають позиції

На міжвідомчій першості області з гандбола серед жіночих команд перше місце без особливих конкурентів виграла авангардія (тренер — М. Биков). А ось за друге та третє місце йшла напружена безкомпромісна боротьба між спортсменками «Локомотива», «Колоса» та «Буревісника». Спортяне щастя посміхнулося залізничницям, які стали другими призерами, спортсменки «Колоса» — треті.

Серед чоловічих команд, як і раніше, на висоті поля гандболісти «Спартак» (тренер — В. Гурський).

М. МИХАЙЛОВ.

Стартує «Юність»

Юні спортсмени Кіровограда стали учасниками спартакіади «Юність», яку разом проводять міський комітет по фізкультурі і спорту, міським комсомолу та міським житлоуправлінням.

У всіх будинкоуправліннях міста відбулися перші старты спартакіади. Особливо масовою вона була на Черемушках, де в змаганнях брали участь переважно учні шкіл № 13 та № 9. Тут хлопчики і дівчатка здавали норми на значок ГПО.

Фінальні поєдинки спартакіади «Юність» розпочнуться 10 червня розіграшем призу міському комсомолу «Шкільний м'яч».

Р. КРЕНДЕЛЬ.

НАЙДОВША
ДИСТАНЦІЯ ЧЕМПІОНА

Лише Володимир увійшов до хати, батько висловив йому свої думки: — Відпочив би. Не часто а тебе канікули. А ти все тренуєшся. Хіба ж то обов'язково — щодня?

— Так.
— Бігав би у місті, а не дома, — не здавався Григорій Гаврилович.
— Пусте, не ті часи, — заперечив Володимир.
— Не кажи, сину. Хіба ж старих врозумиш? Зустріла мене сьогодні твоя Василина і лагідно про тебе розпитує. Недобре відчув у її словах. Бова так розпитує, що всі у Крипичках сміються.

— Ні. Тренуєшся не гину.

— Тут вже було, — батько хотів викликати все розповіді. — Свідомо біг, дивомось то заперечувати. І раптом, на скрині — ти. Дитяро навіть призначив назва, розпочав про бігунів з Кіровограда. Ранком, хто не зустрічав — усі поздоровляли і сусіди, і чужі, і вчителі таї. А лікарі казали, що це якість рідкісна якби.

Батько розцілював сина і показав:

— Молодець ти в мене! Бачу, виставляє духу тримати певний. У дитинстві Володимир переслідував хвороби. У школі зарахували до лікарів визнали у нього продовжений порок серця. У школі зарахували до спеціальної медичної групи і заборонили відвідувати уроки фізичного виховання. Навіть легке приспирення на декілька десятків метрів викликало у нього задишку і біду у серці.

Якось випадково, це було, коли вже Володимир навчався в Командній школі ветеранського технікуму, натрапив на книгу дорозового чемпіона Мельбурзької олімпіади Володимира Куца «Від повалки до майстра спорту». Книга захопила його, і на другий день він пішов на стадіон. Пробіг декілька кілометрів з різними швидкостями (так було сказано в книзі), і... потрапив до лікарні. Діагноз лікарів був несподіваний для нього: гостра серцево-судинна недостатність.

Через місяць, коли вийшов з лікарні, знову прийшов на стадіон. Бігав, але дуже повільно, щодня. Спочатку — стомити, потім всю довжину бігової доріжки на стадіоні, потім... І так три роки.

Зрештою, про якусь методику чи систему не було й мови. Юнак тренувався самостійно, бо зайнятися в секції заборонили лікарі. Тож і доводилося самому вирішувати безліч питань. Пізніше це стало у приклад для інших. На перших же змаганнях не розуміючи, як не був за переможцем, тоді за звикли до інших тренів, біг за встановленим графіком і виконав норму третього розряду.

То була перша перемога. Перемога над собою, над хворобою.

Листів від тренера чекав з нетерпінням. І часто задумувався: чому Григорій Михайлович — майстер спорту з Кіровограда, згодом допозив йому, тоді несподівано бігунів, свого лікаря навіть не допозив до офіційних стартів. Допомога досвідченого тренера (листував до нього) дає свої наслідки. Уже вночі на першості області ДСТ

«Колос» з кросу серед юнаків на 3000-метровій дистанції Володимир став чемпіоном товариства і поділував свій особистий рекорд майже на хвилину.

І ось перші республіканські змагання. Лише розпочався забіг, колони краплі дощу вдарили в обличчя, окрім затурбованих просування вперед. Володимир гримався за претендентом на перемогу — одеситом Миколою Рудим. За 300 метрів до фінішу різко збільшив швидкість і залишає всіх бігунів за собою. А як піднявся на «підстава» пошани, груди прикрасила червона стрічка з написом: «Чемпіон ДСТ «Колос».

— Ти вмієш добре «терпіти», а це головне для бігунів на довгі дистанції, — радив тренер. — Отже, якщо даєш згоду, внесимо корекції до плану.

Володимир і сам думав про це: хотів бути схожим на свого наставника-марафонця. А вже і до загальної інституції вступив, бажано, як і він, допомагати людям ставати сильними, мужніми і багаторими.

Розпочалися тренування. Поступово збільшувалися навантаження, кілометраж, інтенсивність тренувань. На трасах були і поразки, і перемоги, радості і розчарування. Та головне — серце не боліло. Але шуми повністю не зникли. І скільки ще Володимир доведеться полати бюрократичних перешкод. Перед кожним стартом. І навіть тоді, коли київський професор А. Л. Приварський, регулярно перевіряючи стан здоров'я юнака, дав йому дозвіл і поздоровив:

— Бігайте, юначе. Завдяки тренуванню ви стали здоровими. І все ж, щоразу приїждіть на обстеження.

Сьогодні немає потреби говорити про здобутки Володимира Бута — неординарного рекордсмена області у бігу на довгі дистанції. Минулого року в Естонії пробіг марафонську дистанцію за 2 години 25 хвилин 31 секунду, що майже на три з половиною хвилини перевищує норму кандидатів у майстри спорту, виграв у Одесі 20-кілометровий пробіг, де виступали найкращі молоді стайери країни.

За підсумками минулого року у списку 25 кращих легкоатлетів СРСР з бігу на 20 кілометрів він мав третій результат (1 година 46,6 секунди) після лєнінградця Р. Шарфетдінова та татина Ю. Густініна. Весняний сезон теж почав з перемогою — виграв, як і минулого року, призначений «Одеський політехнік». А зараз готується до вересневого старту в Естонії, де мрія у марафоні виконати норму майстра спорту.

* * *

Хлопці біжать легко, різно. Як двоє: учень і вчитель. На 10-кілометровій відмітці Володимир востаннє дивиться на секундомір і кидає Миколі:

— Досить. Темп не збавляй.

Учень повертає назад, а вчитель продовжує бігти вперед. І лише пододавши майже такий же відрізок шляху, теж змінив напрям. І зник. І влітку, при будь-якій погоді, вже рік разом вони виходять на трасу. Скільки кілометрів здолає Володимир потім? Пробігав близько тисячі, його перший учень — Микола Лисковський — поки що наполовину менше. За неповний рік Микола пройшов шлях від новачка до дорозового бігунця. Досі цього, дякуючи допомозі старшого товариша.

— Писатимете й мені? — запитав Микола, коли Володимир закінчив листа іншому своєму вихованцю — Володимирі Гусеву.

Нахвалюючи звіт, то обов'язково писатиму.

Поки що у Володимира Бута лише два учні. Неодолі їх у нього буде значно більше. Юнак отримує дилем викладача фізичного виховання і вийде на свою найдовшу дистанцію.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

П. БЕЗТАКА

ЧЕРВОНОЗОРІВЦІ

(Продовження. Початок в газетах за 18, 23, 25, 27, 30 травня та 1 червня).

— Коли так, — закричав літній робітник, намагачись, щоб усі його чули, — коли так, то чого нам чекати з розподілом прибутків. Хіба мало сил ми віддали цьому заводу? За минулий рік прибуток становив 1 мільйон 350 тисяч. Поділіть між нами, хоч оті 350 тисяч!

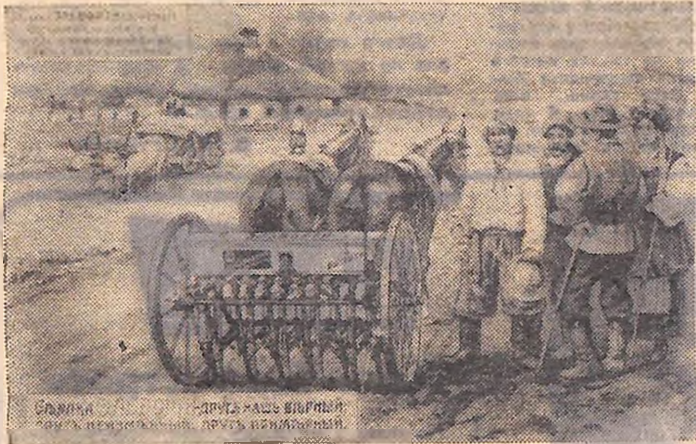
Хазяїн удавав, що не чує дошкульних дотепів, мовчав, ніби язик проковтував. Але тривожні думки завихрились у його розпаленій голові. «Ні, не такі тепер ці раби божі, як до нього року. Від колішньої покірності не лишилося й сліду. Відтепер краще сидіти в своєму Лондоні», — подумав про себе Ельворті. На його очах натовп став просуватися до воріт. Це означало, що сьогодні ні до чого не домовилися.

Лише після звільнення з посади майстра Твердоступа, 7 травня, в другій половині дня, робітники стали до верстатів.

Протягом травня—червня на підприємстві ще двічі спалахували страйки. Щоб придушити їх, місцеві власті вдалися до репресивних заходів, заарештували керівників та активних учасників страйків Василя Іванова, Георгія Стеценка, Якова Нікітіна, Володимира Гайдученка, Дмитра Романова, Павла Чимисова, Костянтина Кушніра, Олександра Мусатова, Матвія Залізного, Василя Козенка, Захара Каракова, Полікарпа Ситника, Григорія Безшкурника, Никифора Косолапова, Олександра Кольнікова та ін.

Будучи за своєю суттю економічними, травневі й червні страйки носили, однак, політичне забарвлення. Поряд з вимогою підвищення заробітної плати і поліпшення умов праці страйкарі вимагали введення інституту старост для розгляду конфліктів між заводоуправлінням і робітниками, звільнення заарештованих керівників страйку тощо.

Репресії не допомагали: застрайкували пролетарі всіх великих підприємств міста. Тоді заводчики протиставили їх рухої таку грізну зброю як локаут. Робітники потрапили в тяжку матеріальну скруту, і через це останній, червневий, страйк на заводі закінчився поразкою. Через відсутність засобів на прожиття ельвортівці змушені були відновити роботу на попередніх умовах...

На фото: так рекламували свої сімвалі підприємці Ельворті.

ВИБУХНУЛА перша світова війна. Почалася мобілізація в армію. Заводчики намагаються позбутися революційно настроєних робітників. Уже в перші дні війни понад 500 самоїх машинобудівників заводу було загнано на фронт. Натомість завод поповнився дітьми, підлітками і переважно синами куркулів, попів, купців, які, уникаючи мобілізації на фронт, давали ельвортівським майстрам великі хабарі за прийом на роботу. На заводі нищпорили уповноважені від воєнного міністерства.

В таких умовах важко було підняти робітничі маси на виступ. Та навіть і в цій задушливій обстановці в січні 1916 р. робітники токарного цеху наважилися страйкувати.

З поваленням петроградським пролетаріатом царської монархії в лютому 1917 р. робітничий рух на заводі вливається в могутню революційну боротьбу за встановлення влади Рад.

4. ВІД ЛЮТОГО ДО ЖОВТНЯ

Настав березень 1917 р. На центральному майдані міста схвильоване море людей. Це загальнозаводський мітинг робітників найбільшого підприємства Елисаветграда. На трибуні — оратор. Він голосно зачитує зречення царя. Люди рздо хвилюються. З натовпу раз у раз лунають багатоголосі захоплені вигукі: «Ура!», «Геть царя!», «Нам не потрібен кровопивець!»

Наприкінці мітингу, за прикладом петроградського пролетаріату, ухвалили створити Раду робітничих і солдатських депутатів. Виділили 30 робітників заводу для проведення виборів до Елисаветградської Ради на інших підприємствах та у військових частинах, 7 березня Рада робітничих депутатів у місті була створена. Через кілька днів вона об'єдналася з Радою солдатських депутатів.

Але в Елисаветградській Раді, як і в Радах інших міст, більшість місць зайняли представники дрібнобуржуазних партій: мещовики, есері, бундівці. «Гігантська дрібнобуржуазна хмара», — писав тоді В. І. Ленін, — захищує все, подає свідомий пролетаріат не тільки своєю чисельністю, але й ідейно, тобто зарадила, захлинула дуже широкі кола робітників дрібнобуржуазними поглядами на політику. Це сталося насамперед тому, що спійнялі від перших успіхів революції широкі маси, не маючи необхідного політичного досвіду, не могли різнопланово своїх справжніх друзів і ворогів. На багатьох робітників вринула демагогічна дрібнобуржуазна фраза більше впливала, ніж логіка речей».

Та палке більшовицьке слово правди поступово гартувало революційну волю робітників заводу. В березні 1917 р. в Елисаветграді було всього 12 більшовиків, що вийшли з підпілля.

У квітні 1917 р. на заводі виникає більшовицький осередок, ядром якого були Володимир Бондаренко, Трифон Гуляницький і Костянтин Скульський.

(Далі буде).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу чистіт і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

БК 05653.

Індекс 61197.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.

Зам. № 10796.

Тираж 56 300.

Микола ЗОЛОТАРЕНКО.

МИКОЛА ЗОЛОТАРЕНКО живе і працює в одному з найбільш мальовничих сіл Устинівського району — Ганно-Геребинівці. Красива й багата біографія цієї скромної людини: колгоспник, учасник Великої Вітчизняної війни, зношує праця в селі, в степу серед механізаторів. А потім — голова колгоспу. Далі — педагогічна робота...

Нині Микола Михайлович підготував до друку нову книжку своїх поезій. Окремі з них пропонуємо читачам «Молодого комунара».

БЕЗСМЕРТЯ

«Життя за мою упертість
повернуло мені щастя».
(М. Острівський).

Кажуть: для щастя людина
Приходить у вічність на мить.
Одна прожила, як билина,
А друга, як грим прогрімить.
Горіхова вулиця в Соці,
Будиночок там... сорок сім,
Дивлюсь я примруживши очі,
На речі, віломі усім,
Друкарська машинка і квіти,
Наган, португез і шолом.
І враз революції вітер
Ударив гарячим криком.
...Надтриснула криця в двобій,
Та серце лишилось в строю:
«Я завжди, народе, з тобою,
Бери усе єдиною дугою».
Боротись, боротись до сну,
Життя по краплині відати...
Немає такого закону,
Щоб з партії серце списати!
...Кажуть, для щастя людина
Приходить у вічність на мить.
Одна прожила, як билина,
А друга, як грим прогрімить.

ЖИВОСИЛ

Живосила корінь не вмирає,
Не горить, не тоне у воді...
В землю рідну глибоко врослає
Й паростки пускає молоді.
І не буде року-перероду,
В тім і сила, й мудрість,
що в землі.

Коренем сплітаються народи
І цвітуть в червоному знамені.

СЕРЦЕ

У всесвітній рух, а спочинку нема,
Як в добром серці людини.
В оркестрі, була, зафальшивить
струна,
А серце людське не повинне.
Чи радості море, чи смутку гора —
Ніколи воно хай не рається.
Велике те серце, яке не вмило
Й тоді, коли навіть не б'ється...

ЩАСТЯ

Коли згасає вранішня зірниця,
Й, зітхнувши, прокидається земля,
Я йду у поле, де густа пшениця
З ранковим сонцем стиха
розмовля.
І світ мені у душу ніжно світить,
Бо звуть мене на світлі: хлібороб.
І знаю й було б не варто жити,
Якби такого щастя не було.

У КУЗНІ

Залізо й хліб. Земля і праця —
лічн.
За сина батько теж в одвіті
зачинім.
І рад коваль: кров рідну в ньому
чує.
І не жаліє синових долгів,
Бо горна незгасяючий вогонь
Людину й сталь однаково
гартує.

ХЛІБ

Беру я хліб, цей витвір
найцінніший,
Дарунок чесних роблящих рук.
У ньому запах поля найближчий,
У ньому серця молодого стук.
Я бачу, як матуся скибку ріже,
Як речуната простягає малюк...
Ну що, скажіть, є в світі
найчесніше
За хліб із добрих материнських
рук.

СКАРБ

З-за обрію рапок хлюпну
акварелі,
На вунах пшениці тремтять
примітки:
Збиваючи роси з нічної постелі,
Побігли від сонця веселі гіллі.
У малості солодкій земля зачїнала,
І раптом... зукнуло десь немовля...
Підводиться мати, що сина
зродила,
І перший сніданок йому підставляє,
Всімкнулося серце, вітрець
пробудився,
Хоралом озпалась багата поля:
— Хай славиться день —
хлібороб народився!
Багатшою стане колгоспна земля.

ВІДГУКНИСЯ, СЕСТРО!

Рідну матір я не знаю. Народилися ми
з сестричкою 1-го березня 1955 року в
місті Кіровограді.

В 1956 році мене удочерили, тоді ще
для мене чужі, люди. Сестричку не
віддали: вона була дуже слабенька.

З того часу я виховуюсь у людей,
яких називаю татом і мамою, — вони
стали для мене рідними. Про мою до-
лю і розповів мій тато, коли мені спо-
внилося сімнадцять років. Я вирішила
відшукати свою рідну сестру. Ім'я її
мені не відоме. Прізвище, як і моє бу-
ло тоді — Дяченко, по батькові Іванів-
на...

Я чекаю, сестро, відгукнися!

Моя адреса: Олександрійський район,
село Головаківка, Кузьменко Віра Анто-
нівна.

ПОГОДА У ЧЕРВНІ

Більшу частину червня територія України перебуватиме під впливом теплих антициклонів. Переважатиме суха жарка погода, в окремі дні температура повітря підвищиться до 33 градусів. У цілому червень передбачається теплий і відносно сухий, особливо на півдні і сході республіки, температура повітря перевищить середню багаторічну на 2—3 градуси.

Місячна кількість опадів у Ворошиловградській, Харківській, Дніпропетровській, Донецькій, Запорізькій, на більшій частині Полтавської, на півдні Сумської і на сході Кіровоградської областей менше від норми або близько норми, в Чернігівській, Київській, Вінницькій, Хмельницькій, Тернопільській, Львівській, Закарпатській, Івано-Франківській областях — близько норми, у Миколаївській, Одеській, Херсонській, Кримській областях кількість опадів становитиме 31—60 міліметрів, на решті території республіки — менше від норми.

Температура повітря в червні коливатиметься вночі від 10—15 градусів до 16—20 градусів, вдень від 19—24 градусів до 25—30 градусів, у південних областях — 25—30 градусів, в окремі дні — 31—33 градуси, істотно похолодання передбачається близько середини місяця, коли температура повітря знизиться вночі до 7—10 градусів і вдень до 13—18 градусів. Найвища температура буде в середині третьої декади: вночі — 20—23 градуси, вдень — 28—33 градуси. Вітер переважатиме східний, 3—7 метрів на секунду, лише під час похолодань — чітко західний, 5—10 метрів на секунду.

З. СКОТАРЕНКО.

начальник Українського бюро погоди.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Професійно-технічне училище при Кіровоградському м'ясокомбінаті

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ
НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує робітників для м'ясної промисловості. Строк навчання 1 рік. Училище приймає юнаків від 15 з половиною років і старших. Дівчат віком від 16 з половиною років і старших з освітою 8—10 класів.

Учні забезпечуються стипендією в розмірі 18 карбованців та 3 карбованці квартирних на місяць, триразовим безплатним харчуванням, спецодягом та форменим одягом.

Гуртожитком училище не забезпечує, розміщує учнів на приватних квартирах. Вступники повинні подати заяву на ім'я директора, автобіографію, документ про освіту та народження, довідку про стан здоров'я, шість фотокартки розміром 3Х4, довідку з місця проживання, характеристику.

Адреса училища: м. Кіровоград, Об'єднанське шосе, м'ясокомбінат, їхати автобусом № 10.

ДИРЕКЦІЯ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СУБОТА, 3 ЧЕРВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ім'я наставка для всіх. (М). 9.35 — Новини. (М). 9.45 — «Слава» заслужена артистка РРФСР О. Воронцов. (Ленінград). 10.30 — Для дітей. «Розповіді про природу». (Свердловськ). 11.00 — Концерт заслуженого самодільного народного ансамблю танцю УРСР «Політкан». м. Ровно. (М). 11.30 — Зустріч юнкора телебачення «Орляток» із знайомим механізатором далі Героєм Соціалістичної Праці депутатом Верховної Ради СРСР О. В. Гіталовим. (М). 12.00 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 12.30 — Колесо телебачення. Для дітей. Програма мультфільмів. (М). 13.00 — В ефірі «Молодість». (М). 14.00 — Телезальмах «Подвиг». (М). 14.30 — Художній фільм «Старожил». (М). 16.00 — Міжнародна панорама. (М). 16.30 — «Вогні цирку». (М). 17.15 — «За нашими листами». (М). 17.30 — Народний телевізійний фестиваль здоров'я. (К). 18.00 — Для дітей. Фестиваль «Дружба». (Дніпропетровськ). 18.40 — «За високу культуру землеробства». (Миколаїв). 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (К) — «Динамо» (М). (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Колесо телебачення. Прем'єра телевізійного художнього фільму «Всього три тижні». І серія. (М). 22.35 — Колесо телебачення. «Вечірні мелодії». Естрадинний концерт. (М). 23.10 — Новини. (М).

ВІСНОВИ. 11 серія. (К). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Спортивна програма. (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

НЕДІЛЯ, 4 ЧЕРВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — Колесо телебачення. «Музичний кіоск». (М). 10.30 — «У світі тварин». (М). 11.00 — Для дітей. Концерт. (М). 11.30 — Колесо телебачення. Для дітей. Мультфільм. (М). 12.00 — «Візерунки». (Київ). 12.30 — Новини. (М). 12.35 — «Сільська година». (М). 13.30 — Художній фільм «Тобого змінов курс». (М). 14.50 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.20 — Колесо телебачення. «Ваша думка». (М). 16.15 — Телевізійний народний університет. (М). 17.00 — Колесо телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.30 — «КВН-72». Півфінал. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Колесо телебачення. Прем'єра телевізійного художнього фільму «Всього три тижні». ІІ серія. (М). 22.35 — Концерт. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.30 — Проблеми удосконалення управління народним господарством на основі застосування економіко-математичних методів і обчислювальної техніки. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Колесо телебачення. Прем'єра телевізійного документального фільму про Петропавла. (Ленінград). 18.30 — «Музичні зустрічі». (М). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.20 — Кінофестиваль, присвячений 50-річчю утворення СРСР. Художній фільм «Сім'я Коцю-

бинських». ІІ серія. (К). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Спортивна програма. (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «Рік народження 1922». (Миколаїв). 18.00 — За на-кресленими ХХІV з'їзду КПРС. Тележурнал «Прогрес». (К). 18.30 — «Пісні моєї Вітчизни». (К). 19.00 — «На меридіанах України». (К). 19.30 — Художній фільм «Безпримирення». (К). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Колесо телебачення. «Будьте знайомі». (К). 22.30 — Вечірні новини. (К).

